

FRANCESC MELCION

Per correspondència

Està bé recordar les històries, quan les històries acaben bé, no trobeu? Avui l'Ília gira la mirada i viatja un any enrere per compartir amb vosaltres la seva satisfacció.

Va ser exactament el dissabte 3 de febrer del 2007, en aquest mateix racó de l'AVUI. L'article es titulava *La veu dels grans* i parlava d'un metge argentí-català que m'escribia des de Mendoza i d'una àvia de set néts retirada a Corçà.

Des d'aleshores he mantingut un mínim contacte amb ell (*saludos, Jordi!*) i una mica més seguit amb ella, amb la Pietat. Per què? Doncs perquè d'aquell article en va néixer un projecte que ara ja és una reeixida realitat.

La Pietat Estany ha pu-

blicat, a l'editorial Dèria, el llibre *Estimades amigues*, que recull la singular aventura d'aquesta dona valenta i extremadament sensible, que durant vuit anys es va dedicar a treballar pel consultori radiofònic d'Elena Francis. La Pietat s'encarregava de respondre una per una totes aquelles cartes que no passaven la censura de l'època i, per tant, no podien sortir a les ones.

D'aquesta manera, aquella jove mare de família es va endinsar en un món sòrdid, ple de dolor i de tristesa, a les vides d'aquelles

Pietat Estany responia les cartes del consultori d'Elena Francis que no passaven la censura

dones víctimes d'un silenci imposat. Ella era la veu que consola, l'abraçada que reconforta, la paraula que salva. Mentrestant, la Pietat s'anava amarrant de desànim i d'impotència.

Us recomano sincerament aquest llibre ple a vessar de tendresa.

I casualment aquests dies descobreixo que a Itàlia hi ha tot un equip de Pietats Estany: són les persones que responen els milers de cartes que arriben cada any a Verona dirigides a Julieta Capuleto. Són de persones que viuen un amor prohibit, o que

pateixen el desamor, o que plorejaven la mort del seu estimat, i s'han recollit al llibre *Cartas a Julieta*.

Sembla que tant aquí com a Itàlia, tant als foscos anys d'Elena Francis com a la primera dècada del segle XXI, la gent necessita explicar-se, vol que l'escoltin i agraeix unes paraules afectuoses.

I per no embafar-nos... acabaré recomanant-vos un llibre que també recull cartes, però que no té res d'ensucrat. *Àcid* seria probablement l'adjectiu que més li escauria. És *Com dir-li adéu*, de la parisenca Cécile Slánka (Edicions Proa). ¿Voleu donar el passaport a la parella amb elegància, originalitat i sentit de l'humor? Aquí hi trobareu un munt de propostes hilarants.

Pietat, Julieta, Cécile, quin estrany i afortunat triangle.